Írta: Major Zoltán
2018. február 17. szombat, 13:03

Február 10-én a Bóbita Bábszínházban Hang Gábor, a fiatalon elment társulati tag emlékére Farsangoló HANGoskodás volt, immár huszadszor. A bábszínház aulájában március végéig tekinthető meg az élete szerepeit, jelmezeit és terveit bemutató kiállítás. (képünkön, fotó: Mizerák Andrea). Az este folyamán sor került a 2006-ban alapított Hang Gábor-díj átadására is, amit idén Eklics Dániel, a fiatal és sokoldalú Bóbita-tag kapott meg a társulat szavazatai alapján. Vele beszélgettünk színfalak mögötti és színpadi munkáiról, élményeiről, valamint terveiről.

- Gratulálok a Hang Gábor-díjhoz! Az oklevél mellé egy igen testhez álló ajándékot, egy melodikát kaptál. Mi ennek az oka?

- Ebben az évadban sok változás történt a Bóbita társulatán belül. Elment Bogárdi Aliz, aki a ház muzsikusa volt, ezért az ő zenész feladatai szét lettek osztva a társulaton belül. Nagyon sok előadást újra kellett hangszerelni, és sokszor szóba került a melodika is, ami meglehetősen bábszínház- és gyermekelőadás-kompatibilis hangszer. Valószínűleg ezért esett rá a társulat választása ajándék gyanánt. Azt hiszem, nyílt titok, hogy bár státuszom szerint színpadmester vagyok, így a műszakot erősítem, de zeneileg is próbálok utat törni magamnak a társulaton belül. Remélem, a most kapott hangszert majd a színházon belül is alkalmazni tudom.

- Négy éve jöttél a társulathoz. Mi vonzott a Bóbitához?

- Lehet, hogy klisés ez a válasz, de főként maga a társulat. Miután a fővárosban elvégeztem egy hangosító képzést, visszajöttem Pécsre, és éppen munkát kerestem. A Bóbitába pedig éppen akkor egy díszítő kellett. Egyébként úgy jöttem ide, hogy még egy kesztyűs bábelőadást sem láttam előtte soha. Magával a díszítői feladatkörrel sem voltam először tisztában, de rögtön belekerültem a mélyvízbe. Örültem, hogy a szférában kezdhettem el dolgozni, de nem gondoltam, hogy ebből szerelem is lesz. A Bóbitában nagyon megtetszett, hogy – bár nagy munkatapasztalattal még nem rendelkeztem - egyáltalán nem volt gyári hangulata: együtt dolgozik 25-30 ember nagyon családias légkörben, és itt mindenki ismer mindenkit, és a másikhoz a munkatársi viszonyon túl emberként tud állni. Már az első hónapokban feltűnt, hogy amikor vége van a 8-10 órás munkaidőnek, utána is volt igény arra, hogy együtt legyünk.

- Az utóbbi időben előadásról-előadásra egyre komolyabb feladatokat kaptál/vállaltál el. Díszítőként kezdtél, de jelenleg hivatalos státuszod szerint színpadmester vagy.

- Ennek köze van a véletlenekhez, hiszen minden egyszerre jött. Ahogy már említettem elment Bogárdi Aliz, azonban elhagyta a társulatot Jankó Mátyás, a világosító kolléga is, ezért elkezdtünk tanakodni, hogyan oldjuk meg a helyzetet. A műszakvezetőnk Berci (Takács Tibor – a szerk.) megszavazta nekem a bizalmat, így színpadmester lettem, ő pedig felment a világosítópultba. A színpadmesteri pozíció sok felelősséggel jár, több tudást igényel. Az a dolgom, hogy a műszakon belül követem a programot, a műhelyeket, a színészeket és le kell koordinálnom a feladatokat egy-egy előadás létrejöttével kapcsolatban onnan kezdve, hogy milyen sorrendben jön a díszletépítés, ha készen vagyunk a díszlettel, mikor jöhet a világosító, majd a hangbeállás. Kis létszámú műszak vagyunk, összesen négy ember, mindenki ellát mindent. A saját munkámmal ugyanúgy tisztában kell lenni, mint a többiével. Szerencsére Berci továbbra is sok segítséget nyújt, nem engedte el a kezemet, nagyon jól jön a tapasztalata, hálás vagyok érte.

- Sőt, az utóbbi időben már a színpadon is láthattunk, szereplőként. Ez is a véletlennek köszönhető?

- Az első szerep mindenképpen. Szereplőként, illetve zenészként, ami hozzám közel áll, a Torzonborz 2-ben álltam színpadra, tavaly. Eredetileg ugyanúgy, mint az első részben, színpadi kisegítő lettem volna, csak a próbaidőszak kellős közepén Matta Lórántot baleset érte, ezért az egész szereposztást át kellett szervezni. Lóri szerepét Vadon Judit vette át, viszont kellett még egy dobos, illetve Pompónia, a krokodilkutya. Kézenfekvő volt, hogy mivel ott vagyok, engem be lehet dobni. A rendezővel, Schneider Jankóval már a Bóbita előttről, Apolló Egyesületes diákszínjátszó táborokból ismertük egymást, nagyjából tisztában lehetett a képességeimmel. Nekem ez nagy kihívás volt, mert nem érzem magam színpadra termett embernek, azért is

kezdtem eredetileg a színpad túlsó oldalával, a műszakkal foglalkozni. A másik visszatartó erő pedig az volt, hogy a Torzonborz első része az egyik legsikeresebb Bóbita előadás lett. Egy kicsit meg voltam ijedve a feladattól, de azóta már szerepeltem egy-két újabb előadásban (Az aranyecset és Az elveszett szaloncukor – a szerk.) és kezdek otthonosabban mozogni a színpadon.

- Elmesélted, mennyi feladatod van a bábszínházban, de ezen kívül még egy zenekarban is játszol.

- Igen, bár az is eléggé Bóbitás vonatkozású, hiszen Kalocsányi Gáborral és Cseri Hannával játszom közösen a cseRihannák zenekarban. Az idei év a zenekar szempontjából viszont eléggé nehézkes lesz, mert eddig is nagyon nehéz volt színház mellett időt találni rá, de legalább egy városban voltunk. Viszont most a lányok – mert azóta már bővültünk – fent vannak Pesten, Hanna például a Színművészetin bábrendező szakon tanul. Tavaly lement az Ördögkatlanon egy koncert, és azóta szezonzenekarként tekintünk az együttesre. Azóta kétszer tudtunk összeülni zenélni, próbálunk új számokat is írni. Meg is beszéltük, hogy félretesszük évad végéig, a nyarakat pedig megtartanánk magunknak. Reméljük, hogy össze fog jönni, mert nagyon szeretjük a zenekart.

- Mik a távlati terveid, céljaid a Bóbitában?

- Nagyon örülnék, ha el tudnék jutni egy olyan szintre, hogy akár zeneszerzésben is kipróbálhassam magam. Nem is feltétlenül önálló munkára gondolok, de egy új előadásnál szívesen dolgoznék a zeneszerző mellett asszisztensként. Kulcsszóként mindenképpen a tanulást mondanám. Minél többet szeretnék kiszipolyozni a szakmából, főleg a zenei részéből. Egy pillanatra nem bánnám, ha innen mehetnék nyugdíjba, de jó néhány évet biztosan el tudok még képzelni a Bóbitában.

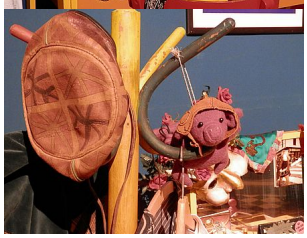
A Hang Gábor-díjat 2018-ban Eklics Dániel kapta (fotó forrása: Bóbita Bábszínház)

Néhány kép a Hang Gábor-kiállásról (fotók: Mizerák Andrea)